

Vigdís Finnbogadóttir í röðu á Bessastöðum:

Altíð eitt ævintýr at vitja Føroyar

Dagin sum Atli Dam, lögmaður, og kona hansara, Sólvá Dam, komu til almenna vitjan til Íslands, helt íslenski forsetin, Vigdís Finnbogadóttir, röðu til heiðurs lögmanni og fylgi hansara á Bessastöðum. Vit prenta röðuna her á føroyskum:

«Tróndur í Gøtu, annar av nevudspersónunum í tí stríði, Føroyingasøga greiðir frá, varð mettur at vera ein vánaligari persónur enn Sigmundur, men kortini hevði hann sína betri sak at verja. Eitt av tí søgan um Trónd lærir okkum, er virðing fyri sjálvstøðugari hugsan, samstundis sum ein skal vera varin við úttan viðari at taka imóti øllum, sum kemur úttanifrá. Tað er nóg mikið at minnast frásøguna um kreddu Tróndar. Tróndur sigur: «Því er sva háttáð, sem þú veist, að Kristus átti tólf lærisveinar eða fleiri og kunni sína kreddu hver þeirra. Nú hefi ég mína kreddu, en þú þá, er þú heftir numið, og eru margar kreddur, og er slíkt eigi á eina lund rétt».

Hesin merkiligi vísdomsmaðurin livir í huga íslendinga í íslenska orðafellinum »að vera einhverjum Þrándur í Gøtu«, ið týðir at tálma ella forða fyri onkrum. Hetta er ein skemtilig fólkafrágreiðing. Menn hava skilt tað soleiðis, at Þrándur týddi »forðing« men gøta »vegur«.

Ein kann neyvan koma nærri eini tjóð enn at verða til orðafelli í hennara huga. Hetta eydnaðist Trónda, og hann var ongín vesalingur. Hinvegin kann týðingin av orðafellinum minna okkum íslendingar á, at lata einki forða fyri góðum og vaksandi samskiptum millum føroyingar og íslendingar. Fyri íslendingar er tað altíð eitt ævintýr at vitja Føroyar. Tað varar sjáldan leingi, áðrenn vit eru komin í dansin saman við tykkum, føroyingum, og har møta vit í longum

kappkvæðum fjelbroyttar paralellir við okkara sjálvsmynd, sum vit kenna úr teimum fornu íslendingasögnum.

Eitt av tí, ið gleðir eygað hjá teimum, sum vitja í Føroyum, er at siggja ta nössligheit, alla staðni er, og tað er umhugsni, umhvørvinum verður vist. Gróðlaðingar, gjørdar við stórar list, eru frøi fyri eygað og tað er ógvuliga sjáldsamt at siggja ein arkitekt, sum hóska so væl til náttúruna, at húsini verða sum ein ósundursskiljandi partur av henni, júst sum um tey vóru vaksni úr henni. Hesa virðing fyri landinum og umhvørvinum kundu nógva havt sum fyrirmynd.

Óg sum í Íslandi er náttúran so dramatisk, at hon kveikir eldhugan í listamansins sál og verður áeggjan til myndalist, sum eyðkennist av sterkum formum og litum. Her á Bessastöðum eri eg stolt av málingunum av Nónkletti, sum føroyingar góvu íslendingum seinasta ár.

Hugurin hjá tjóðunum er so skyldur og myndadur av so líkari støðu, at okkara yrkjarar ofta tykjast viðgera sama veruleikan. Føroyar eiga sín Heinesen og Ísland sín Laxness. Orðafellið sigur, at skyldfólk er á nógvan hátt av sama slag. Kundir ikki henda yrking verið gjørd bæði um Ísland og Føroyar?

Er ljómar sól í súðri hátt um samardag,
og hafid sindrar silfurblátt við sólarlag
og speglar slétt og himinhreint
hvern hamratind,
í hugans fórum folnar seint sú fagra mynd.
Mitt føðurland forsjónin geymi.

Min fósturjorð er fátækt land svo fangasá,
þar glitrar hvergi á gullin sand

í gljúfura.
Þó fæðir hún á fjalli saud og fisk í sæ,
og Drottin gefur daglegt braud í dalabæ.
Mitt føðurland forsjónin geymi.

Um heiður þinn í hjarta mér skal halda vörð
sú bæn að farsæld fylgi þér,
min fósturjorð,
á meðan sól fer mild um fjall á morgun stund
og skuggar lida um lágan völl og ljósbla sund.
Mitt føðurland forsjónin geymi.

Soleiðis ljóðar íslenska umsetingin hjá Helga Hálfðánarsyni av tí góðu fósturlandsyrkingini hjá skaldinum Friðrikki Petersen (sum varð studentur í Reykjavík 1875 — sum Erlendur Paturson halva öld seinni), og tað er sum allar myndirnar í yrkingini eru vaksni úr íslensku og føroysku huga í senn.

Men hóast vit vilja minna á skyldskapin og hvussu lík vit eru í nógva, skulu vit ikki gloyma tað, ið skilur okkum, styrkina hjá eyðkenninum, sum ger hvørja tjóð sær til eina serstaka tjóð. Í okkara samarbeiði og brøðralagi hava vit íslendingar ein leiklut, sum vit eru óvön við og kanska hendir við hvørt, at vit ikki vísa honum nóg stóran ans. Vit eru óvön at vera »stóribeiggi« og tað kann henda, at vit gloyma at hetta áleggur okkum ymsar skyldur. Millum annað ta skyldu, at altíð verja um rættin hjá føroyingum í tjóðanna samfelagi.

Sereykennini mugu tjóðirnar báðar varðveita og ansa eftir sum síni dýrastu ogn, tí her verða tjóð-



skapurin og tjóðarmegin varðveitt, og tess vegna eru vit dæmligari hvør í annars eygum, og hava ymiskt at geva hvør øðrum og øðrum tjóðum.

Góðu føroysku gestir. Eg fari at biðja tykkum heilsa blidliga øllum føroyingum. Ferðin um oyggjarnar seinasta ár og gestablíðnið fara altíð at liva í minninum. Tá vóru elligomul vinabond styrkt og knýtt fastari. Eg vóni, at tey verða styrkt upp aftur meira á hesi vitjan til Íslands.

Heilsa Føroyum og føroyingum».

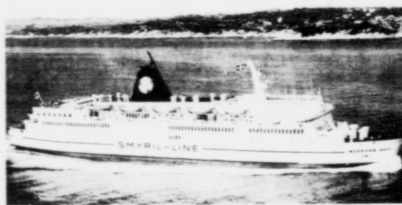
FERÐSLUTRYGD



er rætt
dekktrýst

ff

Snarferð til Íslands



við NORRØNU

Kostnaður einans kr. 1.160,-

Íroknað prísir er:

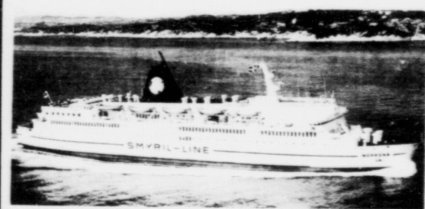
Sigling Tórshavn—Seydisfjørður og aftur á 4-koyggjukamari v/ hondvaski

Ringið og fáid meira at vita.



P/F SMYRIL LINE
Tlf.: 1 5900

Snarferð til Hetlands



við NORRØNU

Kostnaður einans kr. 1.338,-

Íroknað prísir er:

Sigling Tórshavn—Lerwick og aftur á 4-koyggjukamari v/ hondvaski, gisting á hotelli í Lerwick á dupluktamari v/ handvaski.

Ringið og fáid meira at vita.



P/F SMYRIL LINE
Tlf.: 1 5900

Maður søkist

til fúðurframleiðslu til alifisk.
Ringið tlf. 21380